

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 61Ek/195/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122215615
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Svetlana Novysedláková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6122215615.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávnenej mal. H. H., nar. XX.XX.XXXX, zastúpená zákonnou zástupkyňou matkou A. Y. J., nar. XX.XX.XXXX, obidve bytom X. XXX/XX, XXX XX L. - F. Y., právne zastúpený JUDr. Milan Marušin, advokátom, Karloveská 6C, 841 04 Bratislava proti povinnému A. G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. XXX/X, XXX XX L., adresa na doručovanie D. XX, XXX XX L., o vymoženie výživného s prísl., vedenom súdnym exekútorom JUDr. Evou Falisovou, Exekútorský úrad Bratislava, Lermontovova 14, 811 05 Bratislava, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti oprávnenej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 61Ek/195/2022 zo dňa 09.06.2022 takto

rozhodol:

I. Sťažnosť oprávnenej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 61Ek/195/2022 zo dňa 09.06.2022 z a m i e t a.

II. V súvislosti s podaním sťažnosti oprávnená n e m á právo na náhradu trov exekúcie a povinnému nárok na náhradu trov exekúcie n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. V právnej veci účastníkov tunajší súd uznesením sp. zn. 61Ek/195/2022 zo dňa 09.06.2022, ktoré vydal vyšší súdny úradník, I. výrokom exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku zastavil, II. výrokom zaviazal oprávnenú nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. Eva Falisová, so sídlom exekútorského úradu Lermontovova 14, 811 05 Bratislava trovy exekúcie vo výške 36,- eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia a III. výrokom žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie nepriznal.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie uviedol, že dňa 21.02.2018 bolo vydané rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25P/80/2015 zo dňa 21.02.2018, ktorým súd rozhodol, že otec je povinný prispievať na výživu maloletej oprávnenej vo výške 400,- eur mesačne, ktoré výživné je povinný platiť k rukám matky maloletej, vždy do 15-teho dňa v mesiaci, počínajúcim dňom 01.09.2017. Voči tomuto rozhodnutiu podal povinný v zákonnej lehote odvolanie, pričom Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Toto rozhodnutie upravovalo práva a povinnosti rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva. Medzičasom však bolo rozhodnuté o rozvode manželstva. Okresný súd Bratislava IV v konaní sp. zn. 13P/327/2014 dňa 03.03.2020 rozviedol manželstvo povinného a nanovo rozhodol o výkone rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode. Toto rozhodnutie nadobudlo v časti výroku o rozvode právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 10.06.2020. Od toho času povinný platí výživné určené vo výške rozhodnutím, ktoré upravilo práva a povinnosti rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode. Povinný ďalej uviedol, že súdna prax ustálila, že skoršia úprava práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu stráca účinnosť právoplatnosťou rozhodnutia o rozvode manželstva rodičov, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR z 30.11.1967, sp. zn. 5 Cz 146/67, R 31/1968. Rozhodovacia prax súdov teda dlhodobo pripúšťa, že vydané

rozhodnutie súdu o úprave výkonu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu sa za istých okolností stane neúčinným. K neúčinnosti tohto rozhodnutia dochádza na základe právne významných skutočností, ako sú napríklad rozvod manželstva alebo obnovenie spolužitia rodičmi maloletého (R 31/1968 a R 8/1982). Rozvod manželstva rodičov maloletého dieťaťa je skutočnosť, s ktorou zákona spája obligatórnu úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas po rozvode a to bez ohľadu na to, či prípadne už práva a povinnosti rodičov k maloletému dieťaťu boli, či neboli upravené skorším rozhodnutím súdu alebo ich dohodou. Eventuálna skoršia úprava práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu stráca účinnosť právoplatnosťou rozhodnutia o rozvode manželstva rodičov (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.01.2010, sp. zn. 3 Cdo 306/2009). Právoplatnosťou výroku o rozvode manželstva stratila účinnosť skoršia úprava práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva. Povinný mal za to, že splnil všetky povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo súdnych rozhodnutí a nie je žiaden dôvod na to, aby bolo vedené exekučné konanie. Z uvedeného dôvodu žiadal, aby súd rozhodol o zastavení exekučného konania.

3. Oprávnená vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie prostredníctvom právneho zástupcu uviedla, že doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 15.03.2022 nemôže obstať, a to z nasledovných dôvodov. Povinný bol zaviazaný prispievať na výživu oprávnenej na základe exekučného titulu - rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25P/80/2015 zo dňa 21.02.2018 vo výške 400,- eur mesačne k rukám matky vždy do 15-teho dňa v mesiaci, počínajúc dňom 01.09.2017. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp. zn. 11CoP/292/2018 zo dňa 11.12.2018. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie argumentuje následným vydaním rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 13P/327/2014 zo dňa 03.03.2020, ktorým súd manželstvo povinného s matkou oprávnenej rozviedol a rozhodol aj o výkone rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Podľa tohto rozhodnutia mal povinný uhrádzať na výživu oprávnenej sumu 200,- eur mesačne. Sám povinný však uvádza aj skutočnosť, že rozsudok 13P/327/2014 nadobudol právoplatnosť iba vo výroku o rozvode manželstva. V ostatných výrokoch bol zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/374/2020 zo dňa 30.11.2021, teda aj v časti výroku, ktorá hovorí o výške výživného pre oprávnenu v sume 200,- eur mesačne, podľa ktorého povinný podľa jeho tvrdení platil výživné v mesiaci december 2021 a január 2022. Sám Krajský súd v Bratislave však explicitne v bode 43. odôvodnenia uznesenia KS BA uvádza, že „účastníkom napokon dáva do pozornosti, že vydaním tohto rozhodnutia vzniká stav, kedy je (až do nového rozhodnutia prvoinštančného súdu o úprave pomerov rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva) naďalej účinná právoplatná úprava výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva (podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine), upravená rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25P/80/2015 zo dňa 21.02.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp. zn. 11CoP/292/2018 zo dňa 11.12.2018“. Oprávnená podotkla, že uznesenie KS BA oprávnená zaslala súdu ako prílohu k Návrhu na vykonanie exekúcie dňa 26.01.2022. Tento stav konštatoval aj Okresný súd Bratislava IV v najnovšom rozhodnutí, a to v uznesení Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 13P/327/2014 zo dňa 07.02.2022, kde sa súd v bode 9. odôvodnenia odvoláva na textáciu bodu 43. odôvodnenia uznesenia KS BA a taktiež následne priamo uvádza, že aktuálne je vyživovacia povinnosť otca na oprávnenej určená sumou 400,- eur mesačne. Ako je z vyššie uvedeného zrejme, prvostupňový a aj odvolací súd vo svojich rozhodnutiach jednoznačne potvrdili, že povinný bol aj v mesiaci december 2021 a január 2022 zaviazaný uhrádzať na výživu oprávnenej sumu 400,- eur mesačne. Vzhľadom na to, že v mesiaci december 2021 a január 2022 povinný uhrádzal na výživné oprávnenej iba sumu 200,- eur mesačne, je povinný v omeškaní s platením výživného celkovo v sume 400,- eur. Oprávnená dala v tejto súvislosti do pozornosti skutočnosť, že sám povinný vo februári 2022 (15.02.2022) a aj v marci 2022 (15.03.2022) vždy uhradil na výživné oprávnenej sumu 400,- eur, teda sumu, na ktorú bol zaviazaný rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25P/80/2015, ktorý v návrhu na zastavenie exekúcie spochybňuje. Oznámenia o úhrade tejto sumy spolu s potvrdením o úhrade tejto sumy boli súdnemu exekútorovi zaslané a pre prehľadnosť tieto potvrdenia o úhrade oprávnená pripojila aj k tomuto vyjadreniu. Je teda zrejme, že po vydaní uznesenia Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 13P/327/2014 zo dňa 07.02.2022 si povinný uvedomil, že musí prispievať na výživu oprávnenej sumou 400,- eur mesačne, a preto je pre oprávnenu nepochopiteľné, prečo zameškané výživné v sume 400,- eur odmieta uhradiť a namiesto toho podal návrh na zastavenie tohto exekučného konania. Na základe vyššie uvedeného oprávnená navrhla, aby súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a oprávnenej priznal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súvislosti s podaním tohto vyjadrenia vo výške 17,93 eur.

4. Následne vyšší súdny úradník konštatoval, že návrh na zastavenie exekúcie je procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorého účelom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od exekúcie v prípadoch vymedzených Exekučným poriadkom. Povinný v návrhu musí uviesť skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, resp. bránia jeho vymáhateľnosti alebo sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná (napr. vymáhaný nárok zanikol splnením, exekučný titul bol zrušený na základe mimoriadnych opravných prostriedkov a pod.). Exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t. j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Súd môže prihliadať len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť, pričom dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý ho podal.

5. Súd poukázal na ust. § 76 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“), podľa ktorého sa výživné platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu, čo vyplýva i zo samotného účelu výživného, ktorým je hradenie priebežne sa vyskytujúcich potrieb oprávneného. Splatnosť výživného mesiac vopred je zákonom ustanovená kogentne, čím je zabezpečené, že v čase vzniku výdavkov má oprávnený k dispozícii prostriedky na ich úhradu, čo poskytuje oprávnenému určitú formu ochrany do budúcnosti. Pokiaľ ide o rozhodovanie o zameškanom výživnom, je súd povinný pri jeho vyčíslení vziať do úvahy tie plnenia, o ktorých má za preukázané, že ich povinný rodič poskytol oprávnenému v posudzovanom období. Inými slovami povedané, pokiaľ sa v exekučnom konaní vymáha zameškané výživné za určité obdobie, je potrebné prihliadnuť k platbám za celé rozhodné obdobie.

6. Je nesporné, že exekučné konanie sa začalo dňa 26.01.2022, kedy maloletá oprávnená zastúpená zákonnou zástupkyňou (matkou) a právnym zástupcom podala návrh na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu - rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25P/80/2015 zo dňa 21.02.2018, ktorý sa stal vykonateľným dňa 16.03.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/292/2018 zo dňa 11.12.2018, ktorý sa stal právoplatným dňa 15.02.2019. Povinný bol exekučným titulom zviazaný k povinnosti platiť oprávnenej na jej výživu výživné vo výške 400,- eur mesačne od 01.09.2017 vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky maloletého. Zročné výživné za obdobie od 01.09.2017 do 28.02.2018 v celkovej sume 1.360,- eur mal povinný zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku k rukám matky maloletej. Povinný podal proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 25P/80/2015 zo dňa 21.02.2018 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 11CoP/292/2018 zo dňa 11.12.2018 tak, že rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil. Súd mal ďalej za preukázané, že Okresný súd Bratislava IV rozsudkom sp. zn. 13P/327/2014 zo dňa 03.03.2020 rozhodol, že manželstvo rodičov maloletého oprávneného sa rozvádza, pričom povinného zaviazal prispievať na výživu oprávnenej sumou 200,- eur mesačne, počínajúc dňom právoplatnosti tohto rozsudku, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Proti tomuto rozhodnutiu podala matka oprávnenej odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/374/2020 zo dňa 30.11.2021. V tomto uznesení súd rozhodol, že rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výrokoch o úprave pomerov rodičov k maloletým deťom na čas po rozvedení manželstva a v závislých výrokoch o trovách štátu a trovách konania zrušuje a vec sa v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z uvedeného teda vyplýva, že predmetným uznesením došlo iba k zrušeniu výrokov upravujúcich pomery rodičov k maloletým deťom na čas po rozvedení manželstva a závislých výrokov o trovách štátu a trovách konania. Pokiaľ však ide o výrok, ktorým súd rozviedol manželstvo rodičov maloletých detí a výrok, ktorým súd povinnému určil vyživovaciu povinnosť na maloletú oprávnenú vo výške 200,- eur mesačne, k ich zrušeniu na základe odvolania nedošlo a v tejto časti zostalo rozhodnutie súdu nezmenené. Táto skutočnosť je zrejmá aj z bodu 43. odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/374/2020 zo dňa 30.11.2021: „účastníkom napokon dáva do pozornosti, že vydaním tohto rozhodnutia vzniká stav, kedy je (až do nového rozhodnutia prvoinštančného súdu o úprave pomerov rodičov k maloletým deťom na čas po rozvedení manželstva) naďalej účinná právoplatná úprava výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva (podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine), upravená rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 11CoP/292/2018-570 zo dňa 11.12.2018.“ Z uvedeného vyplýva, že až do novej úpravy pomerov rodičov k maloletým deťom na čas po rozvedení manželstva

zostáva účinná úprava výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva, ktorá bola stanovená rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 25P/80/2015 zo dňa 21.02.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 11CoP/292/2018 zo dňa 11.12.2018. Je nutné podotknúť, že súd sa v tomto bode nijakým spôsobom nevyjadruje k výroku o výživnom ako tvrdí oprávnená, nakoľko k zrušeniu výroku, ktorým bola stanovená vyživovacia povinnosť, nedošlo. Súd v tejto súvislosti poukázal aj na doložku právoplatnosti a vykonateľnosti k rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 13P/327/2014 zo dňa 03.03.2020, na ktorej je vyznačená právoplatnosť a vykonateľnosť tohto rozhodnutia s poznámkou, že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.06.2020 v časti výroku o rozvode manželstva a vykonateľnosť dňa 16.06.2020 v časti výroku výživnom. Súd teda konštatoval, že povinný je na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 13P/327/2014 zo dňa 03.03.2020 zaviazaný prispievať na výživu oprávnenej sumou 200,- eur mesačne.

7. Súd ďalej uviedol, že oprávnená podala dňa 26.01.2022 návrh na vykonanie exekúcie, na základe ktorého sa od povinného domáhala vymoženia zameškaného výživného ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie za mesiac december 2021 a január 2022 dokopy vo výške 400,- eur a bežného výživného vo výške 400,- eur. Oprávnená v rámci návrhu na vykonanie exekúcie uviedla, že povinný počnúc mesiacom december 2021 uhradil výživné iba vo výške 200,- eur mesačne namiesto 400,- eur mesačne, čo dokumentuje priložený výpis z účtu matky oprávnenej, a z toho dôvodu zameškané výživné ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie predstavuje sumu 200,- eur za mesiac december 2021 a sumu 200,- eur za mesiac január 2022, spolu teda 400,- eur. Súd na tomto mieste opätovne podotkol, že ako už bolo vyššie uvedené, povinný má súdom určenú povinnosť platiť výživné na maloletej oprávnenej sumou 200,- eur mesačne a nie sumou 400,- eur ako to bolo pôvodne stanovené rozhodnutím súdu na čas do rozvodu manželstva.

8. Na základe vyššie uvedeného dospel súd k záveru, že návrh na vykonanie exekúcie nebol podaný dôvodne, nakoľko v čase podania návrhu neexistoval dlh povinného na zameškanom výživnom vo výške 400,- eur za mesiac december 2021 a január 2022. Súd mal z predloženej fotokópie výpisu z účtu z banky a potvrdenia o prijatí platby, ako i zo zhodných tvrdení účastníkov za preukázané, že povinný v mesiaci december 2021 a január 2022 vykonal v súlade s exekučným titulom úhradu na výživnom vo výške 200,- eur, a to dňa 15.12.2021 a dňa 17.01.2022. Návrh na vykonanie exekúcie je teda neopodstatnený, keďže povinný si povinnosť uloženú v exekučnom titule voči oprávnenej dobrovoľne a včas plní. Zastavenie exekúcie má byť výsledkom porušenia ktoréhokoľvek z princípov exekučného konania na základe dôvodov výslovne uvedených v zákone. Súd po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie ako aj listinných dôkazov dospel k záveru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie je dôvodný, nakoľko za obdobie, za ktoré si oprávnená v návrhu na vykonanie exekúcie uplatňuje zameškané výživné, si povinný splnil svoju vyživovaciu povinnosť v súlade s exekučným titulom vo výške 200,- eur mesačne. V dobe podania návrhu na vykonanie exekúcie teda neexistoval dlh povinného na zameškanom výživnom, a z toho dôvodu nie je možné samostatne vymáhať ani bežné výživné. Na základe vyššie uvedených skutočností súd exekúciu v zmysle § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku zastavil v celom rozsahu, oprávnenú zaviazal nahraďiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 36,- eur a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie nepriznal.

9. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil citujúc ust. § 35 ods. 1, § 48 ods. 2 prvá veta, § 61k ods. 1, § 61k ods. 2, § 61k ods. 3, § 61k ods. 4, § 61k ods. 5, § 61l ods. 3, § 197 ods. 2, § 198 ods. 2, § 199, § 199c, § 199d ods. 1, § 199d ods. 2 a § 201 Exekučného poriadku, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a § 21 ods. 1, § 22 ods. 1 a § 22 ods. 2 vyhlášky MŠSR č. 68/2017 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenie zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

10. Proti tomuto uzneseniu podala oprávnená prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej uviedla, že považuje uznesenie v celom rozsahu za nesprávne. Citujúc bod 19 odôvodnenia uznesenia má oprávnená za to, že z neho vyplývajú skutočnosti, ktoré robia uznesenie v celom rozsahu nesprávne. Súd v bode 19 vychádza z nesprávneho zistenia, že uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 11CoP/374/2020 zo dňa 30.11.2021 neprišlo k zrušeniu výroku rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 13P/327/2014 zo dňa 03.03.2020, ktorým bola stanovená vyživovacia povinnosť povinného voči oprávnenej vo výške 200,- eur mesačne, a preto je povinný

zaviazaný prispievať na výživu oprávnenej sumou 200,- eur mesačne. Oprávnená, tak ako aj iné súdy, má za to, že prišlo aj k zrušeniu výroku, ktorým bola stanovená vyživovacia povinnosť povinného voči oprávnenej vo výške 200,- eur, pričom poukazuje najmä na bod 43. uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/374/2020 zo dňa 30.11.2021, kde súd jasne uvádza, že je naďalej účinná právoplatná úprava výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva (podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine), upravená rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 11CoP/292/2018-570 zo dňa 11.12.2018. Nie je pochyb, že súčasťou rodičovských práv a povinností je aj sústavná a dôsledná starostlivosť o výživu maloletého dieťaťa. Ak teda Krajský súd v Bratislave v uznesení konštatuje, že je naďalej účinná právoplatná úprava výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva upravená rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018, tak je zjavné, že musí byť účinná aj úprava týkajúca sa vyživovacej povinnosti otca k maloletej oprávnenej uvedená v tomto rozsudku OS BA IV č. k. 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018. Rovnaký právny názor zastáva aj Okresný súd Bratislava IV, ktorý vo svojom uznesení sp. zn. 13P/327/2014-2848 zo dňa 07.02.2022 explicitne uvádza, že aktuálne je vyživovacia povinnosť otca na oprávnenú určená sumou 400,- eur mesačne (bod 9. odôvodnenia). Toto uznesenie oprávnená priložila k svojmu vyjadreniu zo dňa 21.03.2022 k Návrhu povinného na zastavenie exekúcie a súd ho mal k dispozícii pri rozhodovaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Rovnaký právny názor zastáva aj tunajší súd (Okresný súd Banská Bystrica), ktorý uznesením sp. zn. 57Ek/204/2022 zo dňa 07.06.2022 v takmer totožnej veci týkajúcej sa vymáhania zameškaného výživného pre súrodencu oprávnenej (mal. Y. H.) za to isté obdobie a na základe tých istých skutkových okolností návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a priznal oprávnenej aj trovy exekučného konania v súvislosti s podaním návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

11. Je treba poukázať aj na rozhodovanie tunajšieho súdu, ktorý pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi v konaniach vedených pod sp. zn. 57Ek/204/2022 (oprávnený mal. Y. H.), sp. zn. 61Ek/195/2022 (oprávnená mal. H. H.), 74Ek/203/2022 (oprávnený mal. H. H.) na vymoženie výživného v prípadoch všetkých troch súrodencov, a to za to isté obdobie a na základe tých istých skutkových okolností, vo všetkých troch konaniach rozhodol tak, že poveril súdneho exekútora na vymoženie výživného. Navyše v prípade konania vedeného pod sp. zn. 61Ek/195/2022 ten istý vyšší súdny úradník najprv vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi a následne uznesením túto exekúciu zastavil. Pritom pri rozhodovaní o poverení súdneho exekútora na vymoženie výživného pre oprávnenú mal k Návrhu na vykonanie exekúcie priložené aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/374/2020-2804 zo dňa 30.11.2021, ktorého znením teraz odôvodňuje zastavenie tejto exekúcie. Oprávnená opätovne poukazuje aj na to, že sám povinný vo februári 2022, v marci 2022, v apríli 2022 a aj v máji 2022 vždy uhradil na výživné oprávnenej sumu 400,- eur, teda sumu, na ktorú bol zaviazaný rozsudkom 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018. Iba pre informáciu oprávnená uvádza, že povinný uhradil sumy, na ktoré bol zaviazaný rozsudkom 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018 v mesiacoch február 2022 až máj 2022 aj na výživné ostávajúcich dvoch súrodencov oprávneného (mal. Y. H. a H. H.). Ako na posledné oprávnená poukazuje na najnovšie uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/137/2022-2955 zo dňa 31.05.2022, ktoré bolo matke oprávnenej doručené dňa 15.06.2022 a v ktorom krajský súd potvrdil uznesenie Okresného súdu BA IV zo dňa 11.04.2022 sp. zn. 13P/327/2014-2910, ktorým prvostupňový súd zamietol návrh povinného na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal mimo iného aj prispievať na výživu mal. H. H. sumou 200,- eur. Krajský súd v Bratislave aj v tomto rozhodnutí v bode 19. opäť uviedol, že až do nového rozhodnutia prvoinštančného súdu o úprave pomerov rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva je naďalej účinná právoplatná úprava výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva (podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine), upravená rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 11CoP/292/2018-570 zo dňa 11.12.2018. Aj z vyššie uvedeného je zrejmé, že takéto rozhodnutie súdu aké súd urobil v uznesení, potláča právnu istotu matky všetkých troch maloletých oprávnených, ktorá v snahe chrániť záujmy svojich maloletých detí aj cestou exekučného konania, musí byť konfrontovaná s protichodnými súdnymi rozhodnutiami exekučného súdu v takmer totožných prípadoch líšiacich sa iba výškou vymáhanej sumy výživného pre jednotlivé maloleté deti. Na základe vyššie uvedeného oprávnená navrhuje, aby súd zmenil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 61Ek/195/2022 zo dňa 09.06.2022 tak, že súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietla, povinný je povinný zaplatiť oprávnenej trovy exekučného konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 17,93 eur a v súvislosti s podaním sťažnosti vo výške 17,93 eur.

12. Povinný vo vyjadrení k sťažnosti oprávnenej uviedol, že rozhodnutie, na základe ktorého sa vedie exekúcia, upravovalo práva a povinnosti rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva. Medzičasom však bolo rozhodnuté o rozvode manželstva. Okresný súd Bratislava IV v konaní sp. zn. 13P/327/2014-2038 dňa 03.03.2020 rozviedol jeho manželstvo a nanovo rozhodol o výkone rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode. Toto rozhodnutie nadobudlo v časti výroku o rozvode právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 10.06.2020. Od toho času platí výživné určené vo výške rozhodnutím, ktoré upravilo ich práva a povinnosti k maloletým deťom na čas po rozvode. V súvislosti s týmto rozhodnutím povinný poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR z 30. novembra 1967, sp. zn. 5 Cz 146/67 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. januára 2010, sp. zn. 3 Cdo 306/2009. Právoplatnosťou výroku o rozvode manželstva stratila účinnosť skoršia úprava práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva. Má za to, že splnil všetky svoje povinnosti vyplývajúce mu zo súdnych rozhodnutí a nie je žiaden dôvod na to, aby bolo vedené exekučné konanie a z uvedeného dôvodu žiada, aby súd rozhodol o zastavení exekučného konania.

13. Ďalej povinný uviedol, že má vedomosť o rozhodnutí Krajského súdu Bratislava, ktorý uznesením sp. zn. 11CoP/374/2020 zo dňa 30.11.2021, ktorého odsek 43 odôvodnenia citoval, uznesení Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 13P/327/2014 zo dňa 07.02.2022, ktorého bod 9 odôvodnenia citoval ako aj rozhodnutí Krajského súdu Bratislava sp. zn. 11Cop/137/2022-2955 zo dňa 31.05.2022, ktorého bod 21 odôvodnenia citoval, no nestotožňuje sa s názorom Krajského súdu v Bratislave. Nález ústavného súdu, na ktorý sa krajský súd odvoláva, riešil otázku súvisiacu s výkonom rozhodnutia - styku oprávneného rodiča s maloletými deťmi. Prax súdov bola taká, že potom, čo bolo právoplatne rozhodnuté o rozvode manželstva, automaticky súdy zastavovali konania týkajúce sa výkonu rozhodnutí, ktoré sa realizovali na základe právoplatných rozhodnutí, ktoré upravovali styk rodiča a maloletých detí na čas do rozvodu manželstva. Takýto postup súdu bol namietaný aj v konaní pred ústavným súdom, a tento postup súdov v konkrétnom prípade aj bol podrobený testu ústavnosti. Faktom však zostáva, že aplikáciou tohto rozhodnutia bez seriózneho posúdenia konkrétnej veci na ich prípad nastal právny stav, kedy sa on ako povinný rodič nemôže aktuálne domáhať zmeny rozhodnutia, na základe ktorého sa vedie exekučné konanie, napriek tomu, že medzičasom došlo k zmene pomerov vo viacerých ohľadoch. Až do opätovného rozhodnutia vo veci úpravy práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode sa musí spravovať rozhodnutím, ktoré vôbec nereflektuje aktuálny stav a nie je možné ho ani zmeniť a ani zrušiť. Celý čas riadne hradil výživné a plnil si svoju vyživovaciu povinnosť voči deťom. Konanie o rozvod manželstva začalo v roku 2014 a okrem výroku o rozvode manželstva stále nie je skončené. Je diskutabilné, koľko rokov znova potrvá súdu prvej inštancie znova vec prejednať a znova rozhodnúť vo veci a kedy vôbec bude nejaké rozhodnutie, ktoré „zruší“ rozhodnutie na čas do rozvodu, na základe ktorého sa aktuálne vedie exekučné konanie. Trvá na tom, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu nie je právne záväzná a je to práve on, ktorý je v stave právnej neistoty, do ktorej ho rozhodovacia činnosť súdov dostala. Napriek tomu, že sa vyživovacej povinnosti nikdy nebránil, je v situácii, že na základe odôvodnenia rozhodnutia sa má za to, že naďalej platí a je reálne vykonateľné rozhodnutie, ktoré už stratilo svoje účinky. To, že odvolací súd po desaťročiach zaužívaného právneho stavu zmenil právny názor v jednom konkrétnom rozhodnutí však neznamená, že tento jeho názor je aj správny a ústavne udržateľný a akceptovateľný. Faktom však je, že on je vďaka „rýchlosti“ súdnych konaní a nejednoznačnosti právnych názorov v stave právnej neistoty a má za to, že právny názor odvolacieho súdu nie je správny. Kým sa však reálne domôže toho, aby sa súdy vyššej inštancie či sám Ústavný súd SR v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov vysporiadali s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave, budú deti zrejme už plnoleté.

14. Má za to, že rozhodnutie o zastavení exekúcie bolo vecne správne a v prípade, ak sa zákonný sudca nestotožňuje s jeho odôvodnením, aby uviedol vlastné dôvody. Žiada, aby rozhodnutie sp. zn. 61Ek/195/2022, zo dňa 09.06.2022 sudca potvrdil v celom rozsahu. Ak má ako občan štátu dôverovať v spravodlivosť súdneho systému, tak žiada reálnu odpoveď súdu, ktorá bude aj objektívne a racionálne odôvodnená a nie iba formálne a arbitrárne skopírované odôvodnenie, voči ktorému sa reálne nemá nijako možnosť brániť. Samotná skutočnosť, že odvolací súd zrušil rozhodnutie o úprave rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode, nespôsobuje automatické obnovenie účinkov rozhodnutia, ktorým bolo čiastočne rozhodnuté o právach a povinnostiach rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva. Vie, čo bolo uvedené v rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorým zrušil výroky týkajúce sa úpravy rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva. Faktom však je, že toto konštatovanie odvolacieho súdu nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení a rovnako tak faktom je,

že v rámci možností, ktoré právny poriadok dáva, nemá vedomosť o legálnom právnom prostriedku resp. „odvolaniu sa“ voči odôvodneniu súdneho rozhodnutia. Samotné odôvodnenie súdneho rozhodnutia nie je právne záväzné, záväzný je iba a výlučne výrok súdu v tom ktorom rozhodnutí. Rovnako tak je fakt, že aktuálne konanie a rozhodovanie súdu prvej inštancie ohľadne výživného na maloleté deti sa bude týkať iba výživného na maloleté deti na čas po rozvoze manželstva a on nemá žiadnu možnosť riešiť zmenu rozhodnutia OS Bratislava IV sp. zn. 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018, ktorým bolo v roku 2018 určené výživné na maloleté deti na čas do rozvodu manželstva a to napriek tomu, že od vtedy sa výrazne zmenili pomery na strane všetkých zúčastnených. Konanie o rozvod manželstva je v zmysle § 24 zákona o rodine obligatórne spojené aj s konaním o úprave práv a povinností k maloletým na čas po rozvoze, avšak len od času, ktorý nastane po právoplatnosti výroku o rozvoze. Zároveň ale platí, že podľa § 36 ods. 1 druhej vety zákona o rodine, ak sa rodičia na úprave práv a povinností nedohodnú, súd môže upraviť výkon rodičovských práv a povinností aj bez návrhu. Cieľom takejto koncepcie úpravy rodičovských práv a povinností je sledovanie najlepšieho záujmu maloletých, resp. aby v prípade sporov medzi rodičmi boli práva a povinnosti detí objektívne chránené po celý čas konania (pred i po rozvoze), a nie aby sa dieťa v určitom štádiu konania (ktoré síce pozostáva z čiastkových konaní) ocitlo v „právnom vákuu“.

15. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane konštatoval v svojich rozhodnutiach, že všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení v rozhodnutí postupovať tak, aby boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve súd má poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 332/09, III. ÚS 678/2016). Zdôrazňuje, že napriek tomu, že odvolací súd zrušil rozhodnutie o úprave rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvoze, nebráni sa plateniu výživného na maloleté deti naďalej v nevyhnutnej miere, toto vždy dobrovoľne platil a platí, lebo mu na deťoch záleží. Otázna je výška výživného. A tu zastáva názor, že posledné neprávoplatné rozhodnutie súdu (spred 2 rokov) zohľadňuje lepšie situáciu ako zrušené a neplatné rozhodnutie súdu (spred 4 rokov).

16. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

17. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

18. Podľa § 239 ods. 1 a 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

19. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

20. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

21. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

22. Podľa § 48 ods. 2 prvá veta Exekučného poriadku exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nesplnil to, čo mu exekučný titul ukladá.

23. Podľa § 62 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

24. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že sťažnosť oprávnenej nie je dôvodná.

25. Exekučné konanie sa môže vykonávať len na uspokojovanie skutočne existujúcich práv, len za podmienok a spôsobmi, ktoré určuje zákon. Jednou z materiálnych podmienok každej exekúcie je aj existencia riadneho relevantného exekučného titulu, t. j. právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, príp. iného vykonateľného rozhodnutia, ktorého vykonanie zákon pripúšťa. Exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať v každom štádiu exekučného konania, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, t. j. exekučný súd je povinný skúmať, či tu nie je prekážka, pre ktorú by exekúcia nemala ďalej prebiehať. Ak exekučný súd zistí, že nie sú splnené podmienky vedenia exekúcie, je jeho povinnosťou na takto zistenú nezákonnosť vedenia exekúcie adekvátne procesne reagovať (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 391/2012 zo dňa 21.03.2013).

26. V prejednávanej veci je vyšším súdnym úradníkom správne zistený skutkový stav a ten nie je ani medzi účastníkmi sporný. Spornou otázkou vo väzbe na dôvodnosť začatia a vedenia exekučného konania je účinnosť právoplatnosti výroku rozsudku o rozvode na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností do rozvodu určenú poručenským súdom. Oprávnená sa návrhom doručeným súdu dňa 26.01.2022 domáha vymoženía svojej pohľadávky na základe exekučného titulu rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/292/2018-570 zo dňa 11.12.2018, ktorým poručenský súd upravil výkon rodičovských práv a povinností. Medzi účastníkmi konania však došlo k zmene skutkového stavu, keď rozsudkom Okresného súdu Bratislava č. k. 13P/327/2014-2038 zo dňa 03.03.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/374/2020-2804 zo dňa 30.11.2021 bolo dňom 10.06.2020 právoplatne rozvedené manželstvo matky oprávnenej a povinného, pričom o úprave pomerov rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva nie je doposiaľ rozhodnuté (aj keď výrok o rozvode manželstva nadobudne právoplatnosť, nemusí súčasne nadobudnúť právoplatnosť aj výrok o výkone rodičovských práv a povinností na čas po rozvode). Pokiaľ ide o vzájomný vzťah rozhodnutia vydaného poručenským súdom v konaní podľa § 36 zákona o rodine a rozhodnutia vydaného v konaní o rozvod manželstva, ktoré je obligatórne zo zákona spojené s konaním o úprave výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva, exekučný súd nemá v posudzovanej veci berúc do úvahy všetky okolnosti tohto konania dôvod odkloniť sa od doterajšej rozhodovacej praxe súdov a judikatúry (R 31/1968, R 8/1982 či uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 306/2009 zo dňa 14.01.2010) a v súlade s nimi má za to, že právoplatnosťou výroku o rozvode manželstva zanikla účinnosť úpravy prijatá v rozhodnutí podľa § 36 ods. 1 zákona o rodine. Vzhľadom na uvedené je zřejmé, že v období, od ktorého si podľa oprávnenej povinný neplní riadne svoju vyživovaciu povinnosť, ktoré svojim dispozitívnym návrhom stanovila na december 2021, nie je vyživovacia povinnosť účastníkov určená oprávnenou označeným a k návrhu na vykonanie exekúcie predloženým rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/292/2018-570 zo dňa 11.12.2018. Oprávnenej neprislúcha z ňou predloženého exekučného titulu, ktorý právoplatnosťou výroku o rozvode dňa 10.06.2020 stratil účinnosť, žiadne právo na výživné na obdobie od decembra 2021. Aj z tohto pohľadu s prihliadnutím na vymedzený začiatok neplnenia vyživovacej povinnosti, ktorý je situovaný v období po rozvode, je preto oprávnenou predložený exekučný titul nerelevantný. Oprávnená sa teda domáha vymoženía svojej pohľadávky na základe neúčinného exekučného titulu, a preto vedenie exekúcie voči povinnému na základe neho nie je dôvodné a vyšší súdny úradník správne rozhodol, keď vyhovel návrhu povinného na zastavenie exekúcie, keďže neboli splnené podmienky na začatie vedenia exekúcie, čo je inou skutočnosťou brániacou vymáhateľnosti exekučného titulu. Aj keď vyšší súdny úradník exekúciu zastavil z iného dôvodu, nič to nemení na správnosti jeho rozhodnutia, že exekúcia nie je dôvodná. Súd v sťažnostnom konaní neriešil právnu kvalifikáciu zastavenia, ale iba dôvodnosť sťažnosti oprávnenej. Vychádzajúc z princípu riešenia iba skutočností namietaných v sťažnostnom konaní (apelačný princíp), ako aj zo zásady subjektívnej prípustnosti opravného prostriedku sa súd nevenoval aj správnosti právnej kvalifikácie zastavenia exekúcie. Súd týmito pravidlami viazaný rozhodol iba v tom rozsahu, že sťažnosť oprávnenej zamietá bez toho, aby sa zaoberal aj správnosťou kvalifikácie zastavenia exekúcie. Túto mohol v sťažnosti v zásade namietat iba povinný, ktorý však tak neučinil.

27. Súd považuje za potrebné ešte dodať, že pri rozhodovaní, či je exekúcia dôvodná, neopomenul ani najlepší záujem maloletej oprávnenej. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom vyplýva priamo zo zákona (zákonná vyživovacia povinnosť) a nie až na základe rozhodnutia súdu. Inak povedané, súd vyživovaciu povinnosť nezakladá, pretože tá vzniká zo zákona, ale ju len deklaruje. Súd rozhoduje o vyživovacej povinnosti iba vtedy, pokiaľ ju rodičia neplnia dobrovoľne alebo sa nedohodnú na jej plnení. Aj za súčasného stavu, kedy vyživovacia povinnosť povinného k oprávnenej po rozvoze nie je určená žiadnym relevantným rozhodnutím, je povinný povinný ju plniť, aj keď mu táto povinnosť nevyplýva zo žiadneho rozhodnutia, ale je daná priamo zákonom. Súd musí konštatovať, že si ju povinný aj plní, čo oprávnená ani nepopiera, keď sama uvádza, že povinný uhradil výživné v decembri 2021 a januári 2022 vo výške 200,- eur mesačne a v mesiacoch február, marec, apríl a máj 2022 vo výške 400,- eur mesačne. Či je takto povinným uhrádzané výživné dostačujúce, rozhodne procesný súd, ktorý určí začiatok a výšku plnenia vyživovacej povinnosti na čas po rozvoze a povinným uhradené sumy zohľadní pri prípadne vzniknutom nedoplatku. Aj keď oprávnená vzhľadom na neexistenciu účinného súdneho rozhodnutia upravujúceho výkon rodičovských práv a povinnosti po rozvoze je v súčasnosti v „právnom vákuu“, má k dispozícii finančné prostriedky na uspokojovanie svojich okamžitých potrieb a jej právo korelujúce vyživovacej povinnosti tak nie je objektívne nechránené. Exekučný súd však súčasne jedným dychom apeluje na povinného, aby naďalej zodpovedne pristupoval k plneniu svojej zákonnej vyživovacej povinnosti.

28. Pokiaľ oprávnená vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie, resp. sťažnosti namieta, že naďalej je účinná úprava týkajúca sa vyživovacej povinnosti otca k maloletej oprávnenej určená rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018, a to poukazom na bod 43 odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/374/2020 zo dňa 30.11.2021, bod 9 odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Bratislava IV č. k. 13P/327/2014-2848 zo dňa 07.02.2022 a bod 19 uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/137/2022-2955 zo dňa 31.05.2022, je nutné uviesť, že súd je viazaný iba výrokom rozhodnutia, nie jeho odôvodnením, keďže len výrok súdneho rozhodnutia je jedinou časťou, ktorá nadobúda právoplatnosť. Zároveň nie je naplnený ani predpoklad záväzného posúdenia predbežnej otázky uskutočnenej v inom konaní medzi totožnými účastníkmi, nakoľko predmetom rozhodovania Okresného súdu Bratislava IV, resp. Krajského súdu v Bratislave v uvedených rozhodnutiach nebolo posudzovanie otázky, ktorá je predmetom tohto exekučného konania, a to posúdenie dôvodnosti začatia a vedenia exekučného konania. Aby totiž bolo posúdenie záväzné, otázka, ktorá je predbežnou otázkou v ďalšom konaní, by musela byť v predchádzajúcom súdnom konaní právoplatne skončenom priamym predmetom sporu a musela by byť posúdená vo výroku rozhodnutia. Právne posúdenie predbežnej otázky v odôvodnení rozhodnutia nemôže predurčovať hmotnoprávny stav pre rozhodnutie, ktoré ešte súdom nebolo vydané, pretože by tým dochádzalo k obmedzeniu subjektívneho hmotného práva účastníka a jeho výkonu. Vzhľadom na uvedené exekučný súd nebral na zreteľ oprávnenou poukazanú časť odôvodnení, ktoré navyše sú v rozpore s vyššie uvedenou judikatúrou a ide len o konštatáciu bez ďalšieho vysvetlenia, prečo je naďalej účinná úprava týkajúca sa vyživovacej povinnosti otca k maloletej oprávnenej určená rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 25P/80/2015-427 zo dňa 21.02.2018. Pokiaľ ide o poukaz oprávnenej na bod 19 uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/137/2022-2955 zo dňa 31.05.2022, exekučný súd má za to, že tento je navyše logicky rozporný, keď posledná veta tohto odseku vôbec nezodpovedá predchádzajúcim.

29. K poukazu oprávnenej na uznesenie tunajšieho súdu sp. zn. 57Ek/204/2022 zo dňa 07.06.2022, ktorým súd v takmer totožnej veci týkajúcej sa vymáhania zameškaného výživného pre jej súrodenca za to isté obdobie a na základe tých istých skutkových okolností návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, súd uvádza, že sa jednalo iba rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, ktoré navyše bolo napadnuté sťažnosťou povinného, na základe čoho bola vec opätovne posúdená súdom, ktorý zmenil uvedené rozhodnutie a exekúciu z rovnakých dôvodov ako sú uvedené v tomto rozhodnutí zastavil.

30. Pokiaľ oprávnená v sťažnosti poukázala na postup tunajšieho súdu, ktorý pri rozhodovaní o udelení poverenia na základe tých istých skutkových okolností vydal poverenie na vymoženie výživného pre všetkých troch súrodencov (konania sp. zn. 57Ek/204/2022, sp. zn. 74Ek/203/2022 a sp. zn. 61Ek/195/2022) a zvlášť poukázala na toto konanie, v ktorom ten istý vyšší súdny úradník najprv vydal poverenie na vykonanie exekúcie a následne uznesením túto exekúciu zastavil, pričom pri rozhodovaní o poverení súdneho exekútora mal k návrhu priložené aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/374/2020-2804 zo dňa 30.11.2021, ktorého znením odôvodňuje zastavenie tejto exekúcie,

exekučný súd uvádza, že pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie súd v zmysle § 53 ods. 1 Exekučného poriadku len zisťuje, či nie sú splnené dôvody na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie taxatívne stanovené v § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, keď v tomto štádiu vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie, z exekučného titulu a pripojených príloh a pokiaľ nezistí žiaden dôvod zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie, vydá poverenie na vykonanie exekúcie. To však neznamená, že by v niektorej z ďalších fáz exekúcie nemohol dospieť k záveru opačnému. Samotné poverenie na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím súdu, ale ide len o individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame účinky len voči osobe súdneho exekútora. Oprávnenou k návrhu na vykonanie exekúcie predložené uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/374/2020-2804 zo dňa 30.11.2021 nepredstavovalo žiaden z taxatívne stanovených dôvodov na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie a postup súdu nebol nesprávny, keď vydal poverenie na vykonanie exekúcie a následne po prejednaní opozičného sporu túto zastavil.

31. Preto súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia a sťažnosť oprávnenej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 61EK/195/2022 zo dňa 09.06.2022 zamietol.

32. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

33. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

34. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

35. Pokiaľ ide o náhradu trov exekúcie v súvislosti s podanou sťažnosťou, súd rozhodol, že oprávnená nemá právo na náhradu trov konania v súvislosti s podanou sťažnosťou, nakoľko oprávnená nebola v konaní o sťažnosti úspešná a povinnému, ktorému možno prisúdiť plný úspech vo veci, nárok nepriznal, nakoľko povinnému žiadne účelne vynaložené trovy v súvislosti s jeho vyjadrením k sťažnosti oprávnenej nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.